
ПОМСТА
ПІРАТСЬКОЇ
КОРОЛЕВИ
ТРІШІЯ
ЛЕВЕНСЕЛЛЕР

ТРІШІЯ ЛЕВЕНСЕЛЛЕР

Помста піратської королеви

Vengeance of the Pirate Queen

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Vengeance of the Pirate Queen, Tricia Levenseller.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Не можна боятися темряви, коли ти сама чудовисько, що причаїлося в тінях.

Я живу за цими словами з п'яти років. Вони служили мені добре, у безліч холодних ночей на самоті. А ще корисніші вони, коли я вбиваю, а це трапляється частіше, ніж ні. У піратської королеви чимало ворогів, і саме мене вона посилає розібратися з ними.

Сьогодні моя мета, піратський лорд Вордан Серад.

Уперше за всю мою кар'єру мені доводиться вистежувати одну й ту саму ціль двічі. Мені це не до вподоби. Було б куди краще, якби ми випатрали Вордана ще минулого разу, коли його спіймали, але покійний піратський король хотів, щоб той лишився живим.

Відколи Вордан утік, він не сидів без діла. Замовив корабель під вигаданим ім'ям, найняв собі нову команду й потроху почав нарощувати вплив, починаючи з острова Бутана. Не сумніваюся, що він сподівався зібрати достатньо сил, аби врешті-решт скинути Алосу з трону.

Йому слід було бути розумнішим. Слід було тікати й далі, коли він примудрився звільнитися під час сутички між королем суходолу та колишнім піратським королем. Тоді, може, прожив би довге й гарне життя.

А натомість він і гадки не має, що я скрутилася під його ліжком.

Він готується до сну при світлі ліхтаря. З мого обмеженого огляду від підлоги я бачу, як він скидає чоботи й жбурляє їх у бік шафи. До них приєднується щось біле. Сорочка, здається. На щастя, штани він залишає. Він длубається в одній із кишень, і за мить лунає тихе *дзень*. Мабуть, дістав ту монету, з якою любить бавитися, і поклав її на тумбочку.

Вордан сідає на підлогу, спиною до краю ліжка, лише за кілька футів від мене. Серце вибиває надто швидкий ритм від загрози викриття.

Я могла б зробити це зараз, гадаю. Просто перекотитися, висмикнути з піхов кинджал і перерізати йому горло.

Але Алоса хоче, щоб він знав, чиїм наказом його вбивають, і мені буде легше змусити його мовчати, якщо я нападу зверху, а не знизу.

Вбивати легко. Складно бути тихою. Терплячою. Чекати слушної миті. Саме це робить мене добрим фахівцем. Бути вбивцею не завжди означає легке вбивство. Це означає найкраще вбивство.

Я не ворушуся, спостерігаючи, як Вордан витягує хвору ногу. Колись Алоса змусила його стрибнути з двоповерхової висоти своєю піснею сирени. Закладаюся, він згадує її щоразу, коли від холоду ногу зводить. Він нахиляється розтерти м'язи біля коліна, потім підводиться. Робить ковток із чогось на нічному столику, гасить ліхтар і сідає на ліжко.

Я витягаю руку, поки до лівої щиколотки Вордана не лишається якихось кілька дюймів. Мої пальці крадуться все ближче, аж доки вказівний не опиняється просто за його п'ятою. Було б так легко розрізати йому ахіллове сухожилля. Він більше ніколи не ходив би. Натомість я малюю кола по дерев'яних дошках підлоги, даючи Вордану подумати останні в його жит-

ті думки. Зрештою він зітхає, закидає ноги на ліжко й длубається в ковдрі.

Коли він нарешті затихає, я слухаю його дихання, чекаючи, поки воно сповільниться. Потім чекаю ще. Якщо стримувати руку, поки мої жертви міцно не заснуть, вони рідше прокидаються від тихих звуків, які я можу видати в кімнаті. Не хочу, щоб вони прокинулися, доки я не стану на позицію. Доки не буде запізно чинити опір. До того ж чим довше я чекаю, тим більша ймовірність, що всі інші в маєтку теж поснуть.

Я виповзаю з-під ліжка й підводжуся, стежачи, чи не ворухнеться Вордан у сні. Коли його дихання не змінюється, я виймаю кинджал і підступаю до ліжка. Скупе місячне світло ковзає крізь вікно. Я стаю з протилежного боку ліжка, щоб моя тінь не впала на Вордана. Він спить на спині, руки вздовж тіла поверх ковдри, обличчям до стелі.

Зовні він нічим не примітний, середнього зросту й статури. Каштанове волосся й борода. Жодних особливих прикмет. Саме так він і ховається. Живе, власне кажучи. Нам, піратам, зазвичай не випадає довго жити. Принаймні за правління колишнього короля.

Опускаючи кинджал до його горла, я заміняю обличчя перед собою іншим, із пам'яті. Зі світлішою шкірою, з родимкою на лівому боці лоба, з єдиним золотим кільцем високо на вусі. З солом'яним волоссям і гладко поголеним обличчям. З ямкою посередині підборіддя.

Моє перше вбивство.

Я вдаю, що вони всі такі, щоб смакувати це знову й знову.

Як і наказано, я кладу кинджал на шкіру на шиї Вордана. Його повіки сіпаються двічі й розплющуються. Не повертаючи шиї, він косить очима праворуч, щоб розгледіти мене.

— Ти, — каже він. — Ти одна з її людей.

— Піратська королева передає тобі найкращі побажання. Вони тобі знадобляться там, куди ти йдеш.

— Зач...

Перш ніж він договорить прохання, я глибоко полосую, зачіпаючи сонну артерію. Кров заливає простирадла, тихо крапає на підлогу.

І я дивлюся, як життя полишає Семвіна Керротера вісімдесят дев'ятий раз.

Я витираю кинджал об чистий шматок ковдри й ховаю в піхви. Потім дістаю з-під ліжка рапіру й чіпляю її до пояса. Більшість піратів носять абордажні шаблі, але я віддаю перевагу швидкості й спритності рапіри. До того ж я шляхетного роду і хочу зберегти цей спогад про родину.

Я виходжу з кімнати Вордана в один із коридорів розкішного особняка, де він жив. Він убив родину, якій той належав. Підкупив чи залякав усю прислугу. Розселив своїх нечисленних людей по зручних покоях. Саме цю закономірність мені й треба було вишукувати, вистежуючи його.

Минулого разу він зрозумів, що якщо сидітиме на одному місці, Алоса неодмінно його знайде, тож оселявся в якомусь вишуканому маєтку, жив там щонайбільше місяць, об'їжджаючи великі міста й збираючи прихильників. Тоді переїздив у нове місто на новому острові серед Сімнадцяти островів і все повторював спочатку.

На його лихо, помітна закономірність так само погана, як і сидіти на місці.

Двері видають найтихіше клацання, коли я зачиняю їх за собою й ступаю килимовою підлогою. Я огинаю коридор і спускаюся головними сходами, ступаючи ближче до зовнішнього краю сходинок, де вони рідше риплять. Три поверхи вниз, і я

на першому. Думаючи вийти тим самим шляхом, яким зайшла, я проходжу через кухні.

— Агов? — гукає голос, і я припадаю на карачки.

Усі мали б спати, але хтось, певно, зголоднів серед ночі.

Я ще не закінчила вбивати. Від цієї думки приємне тепло розливається по руці, що тримає меча, а пальці сверблять потягтися по зброю. Я повзу за найближчий стіл, і серце знову мчить. Це дикий барабанний ритм, до якої я звикла, а часом навіть жадаю її. Захват полювання.

— Ти щось чув? — каже той самий голос.

— Ні, але це, мабуть, міс Найлс заглянула на кухні. Певно, дременула, щойно нас угледіла.

Перший чоловік буркає.

— Ми її вчора добряче відлупцювали, еге ж?

— Не так добре, як відтрахали позавчора.

Їхній сміх заповнює кути кімнати, як хвороба, що заражає тіло. Я визираю з-за краю столу, щоб глянути на них. Двоє здоровань, здебільшого темні силуети поряд зі скупою свічкою на столі між ними. Вони наколюють ножем холодне м'ясо, перш ніж запхати його в пельки, і передають одне одному флягу.

Я могла б прокрастися повз них нечутно й вийти з особняка, щоб ніхто нічого не помітив.

Але я не збираюся цього робити після розмови, яку щойно підслухала.

Ризиковано нападати на двох, які геть насторожі, та я готова на цей ризик.

Я пересуваюся під столом і протискаюся між двома стільцями. Я не більш ніж тінь, коли пропливаю позаду цієї парочки й виймаю меча. Першим б'ю більшого, гепнувши його по потилиці руків'ям рапіри. Другий обертається й устигає видати

перший склад крику, коли я з розмаху гепаю його головою об стільницю. Обидва не підводяться, осівши на підлогу без свідомості.

Над моєю головою гупають кроки, розбуджені коротким звуком, і переді мною постає вибір. Я ще можу вислизнути, загубити їх у звивистих вуличках міста.

Або...

Я дивлюся на дует на підлозі.

Або я можу вершити помсту.

Це насправді не вибір.

Я прослизаю назад у темний вестибюль, пересвідчившись, що ніхто ще не дістався цього рівня. Сходи облямовує балюстрада, де балясини з'єднують поручні з кожною сходинкою. Я простягаю руки, щоб перевірити, чи пролізуть мої долоні між стояками.

Пролізають.

Коли чоловіки мчать униз гвинтовими сходами, високо тримаючи ліхтарі, я підіймаюся ними збоку на руках, перетягуючись стояк за стояком. Дотягнутися, вхопитися, підтягнутися. І знову.

Мої ноги надто високо над землею, щоб чоловіки, які вибігають на перший поверх, їх помітили. Четверо проходять піді мною до кухонь. Я відпускаюся, коли останній опиняється точнісінько в потрібному місці. Він падає на підлогу під моєю вагою, і я ламаю йому шию, перш ніж він встигає підвестися.

Перші двоє вже на кухнях, але третій обертається на звук падіння свого товариша. Я розрізаю йому горло кінчиком меча, перш ніж він устигає збагнути, що відбувається перед ним. Струснувши кров із рапіри, я мчу до дверей і притискаюся спиною до стіни поряд із ними. Ховаю меч у піхви й дістаю кинджал.

— Тут двоє непритомних, — каже один із чоловіків. — Бий тривогу.

Той, що виконує наказ, вибігає з кухонь. Я хапаю його за руку, жбурляю на стіну й проводжу лезом по горлу.

— Агов? — гукає той, що лишився, мабуть, помітивши, як його товариша висмикнули з поля зору, перш ніж двері зачинилися.

Чому люди гукають привітання, коли відбувається щось дуже підозріле? Чекають, що ми, чудовиська, оголосимо про себе?

Він додає: «Хто там?»

Я поправляю хват на кинджалі, чекаючи, що він зробить.

Він кличе на допомогу, видаючи мені своє приблизне місце на кухнях.

Я розчахую двері, наводжу на ціль і метаю клинок. Кинджал лягає точно, застрягаючи в його горлі. Забирати його поки не стану. Час тепер дорогоцінний.

Я беру праворуч, де заховані службові сходи. Тим часом чоловіки схоплюються з ліжок і висипають у коридори. Я бачу їх на кожному майданчику, пробираючись на верхній рівень. Темрява грає мені на руку. Я звикла до її обіймів. Сумніваюся, що живе хтось, хто бачить уночі краще за мене. Я розрізняю обриси людей Вордана, а вони й гадки не мають, що я за кілька футів.

Жодна душа навіть не дивиться в мій бік. Нікому не спадає на думку скористатися службовими сходами. Вони, може, навіть не знають, що ті тут заховані. Це вбивці, злодії та всіляка інша мерзенна наволоч. Вони не звикли до планування таких вишуканих осель. А що Вордан залишив прислугу, його люди ніколи не мали нагоди користуватися цим ходом.

Я дістаюся третього поверху, де труп Вордана вже починає розкладатися, і зазираю в спальні одну за одною.

Коли знаходжу чоловіка, якого галас не розбудив, заходжу, підступаю до ліжка й розрізаю йому шию. Це не найвигадливіший спосіб урвати життя, зате найдоцільніший, із найменшими зусиллями. А мені ще багато горл різати, тож треба берегти сили.

— Шестеро загинули! — гукає хтось унизу. — Розсипайтеся й обшукайте особняк, а ти, піди розбуди капітана.

Я мчу назад до покоїв Вордана і ковзаю під ліжко. Кров перестала сочитися. Вона частково звернулася на підлозі з протилежного боку ліжка.

Двері прочиняються, і чоботи доходять до ліжка Вордана.

— Капітане, тут зловмисник. — Він відступає назад, мабуть, бо рука виявилася липкою.

Я висмикую в нього ноги з-під нього самого, видираюся на його тіло, що звивається, і готуюся різати горло.

В останню мить я повертаю руку набік і б'ю кулаком, у якому досі затиснутий кинджал, саме туди, куди навчила мене Мендсі, якщо потрібно позбавити когось свідомості.

Хлопцеві не більше дванадцяти. Він весь довгий, а кінцівки без м'язів. Він потрапив у кепську компанію, але навіть я не вбиваю дітей.

Знову в коридорі я скрадаюся будинком, тихіша за привида. Чую, як під моїми ногами грюкають двері, як мечі вилітають із піхов, як чоловіки перемовляються між собою. Я обшукую решту спалень на цьому поверсі, розрізавши ще три горла, потім повертаюся до службових сходів і спускаюся ними на наступний рівень.

Просунувши в коридор лише голову, я бачу, як пірат заходить до спальні, щоб її убезпечити. Я йду слідом, підкрадаюся

ззаду й затискаю йому рота однією рукою, а кинджалом проводжу по горлу. Знову в коридорі помічаю, що лише в частини команди Вордана ліхтарі. Якщо вони побачать мій силует, я просто здаватимусь ще одним піратом, що обшукує особняк, як усі.

Я йду за іншим чоловіком в іншу кімнату, застосовуючи ту саму тактику. Цей опускається навколішки, щоб зазирнути під ліжко, і не чує, як я підходжу ззаду. Кров стікає по моїх пальцях із ножа, поки я випростуюся, тож я витрачаю мить, щоб витерти його й руки об простирадла, перш ніж вийти знову.

Двоє постатей наближаються до мене коридором без власного світла, тож я притискаюся до стіни, щоб пропустити їх.

Я виймаю другий ніж, ідучи за ними до іншої кімнати. Першому в спину, туди, де під шкірою й м'язами ховається серце, влітає кинджал. Другий обертається, але я вже кидаюся на нього, перерізаючи йому горло другим ножем.

Підводячись, я намагаюся згадати, коли востаннє вбила стільки чоловіків за одну ніч. Насправді, здається, такого ще не було.

Я творю нові спогади.

Деякі чоловіки продовжують підніматися на третій поверх, де незабаром знайдуть ще мертвих. Інші виходять на перший. Я спершу йду за тими, що нагору.

Я дістаюся останнього в ряду, затискаю йому рота, вбиваючи, і ловлю його, щоб він не гепнувся на підлогу. Наступний надто важкий, щоб я могла його піймати, і я втискаюся в одні із зачинених дверей, а кілька чоловіків озираються назад.

— Лайно! — каже хтось. — Шукайте його.

Не певна, чи він сказав *Знайдіть його*, чи *Знайдіть їх*. Мені образитися чи гордитися? Я вистрибую з укриття, коли хтось проходить повз, і гепаю його головою об протилежну стіну.

Чую, як зводять курок пістолета, тож розвертаю чоловіка, змушуючи його прийняти постріл.

Я тягнуся до наступного кинджала, перш ніж упустити тіло, і метаю його в того, хто тримає ліхтар. Світло спалахує востаннє й гасне, коли вони падають.

Нагору сходами гупає ще більше кроків, несучи з собою більше ліхтарів, і я падаю на підлогу, ніби просто ще одне мертве тіло серед безладу.

— Де він? — питає один із новоприбулих.

— Зникає, мов дим, — каже хтось із першого загону.

Безумовно, образа.

Чоловіки йдуть повз мене, а я лежу нерухомо. Одна рука закинута над головою, ховаючи мій довгий хвіст від очей, якщо хтось погляне вниз.

Чобіт зачіпає мене, але я стримую стогін, поки чекаю, щоб новоприбулі пройшли повз.

Коли вони минають, я накидаюся на них по одному. Ріжу горла. Розбиваю голови. Ловлю тіла. Вбивай. Повтори. Вбивай.

Мої руки знову слизькі від крові. Груди вкриті нею від бризок. Я ухиляюся від замаху абордажної шаблі на шляху до наступного пірата. Він відбиває мій перший удар, але не чекає, що я так швидко завдам другий. Той пронизує йому серце.

Я кружляю, бо чоловік, від якого я ухилилася, кидається на мене з піднятим мечем. Я відстрибую вбік, але приземляюся на одне з полеглих тіл, і щиколотка підгинається. Опинившись на здоровій нозі, я розвертаюся на місці, пригинаюся під ударом і встромляю чоловікові клинок у живіт. Добиваю його ще одним розрізом по горлу.

Потім особняк западає в цілковиту тишу.

Я підводжуся й оглядаю побоїще. Пекучий біль пронизує ногу, коли я намагаюся стати на щиколотку всією вагою. Через нього я рухаюся повільніше, збираючи всі кинджали й шукаючи чисту тканину, щоб їх витерти. Я шкрябаю руки, хоч, закінчивши, вони все одно червоні. Засохла кров в'їлася в зморшки шкіри. Я ховаю рапіру й кинджали по їхніх кобурах. Розплітаю волосся з вільного хвоста й заплітаю знову.

Потім шукаю в особняку, поки не знаходжу кімнати прислуги. Більшість забарикадувалися в кімнатах або сховалися під ліжками.

Це забирає трохи часу, але нарешті я знаходжу кімнату міс Найлс.

— Це для вас, — кажу я й затягую всередину двох непритомних із кухонь, по одному, не зважаючи на пекучий біль у щиколотці. На щастя, слуги сплять унизу, інакше я б не змогла їх перенести.

Я дістаю один зі своїх кинджалів і простягаю міс Найлс руків'ям уперед.

Молода жінка дивиться то на мій кинджал, то на двох непритомних здорованів, зв'язаних на підлозі її спальні. Вона бере запропоновану зброю.

— Раджу зачекати, поки вони прокинуться, — пропоную я. — Так буде краще.

Потім я залишаю особняк позаду й пливу додому.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/vengeance-of-the-pirate-queen/